

Arbeider Christine Hansen

2000 – 2019

Website: www.christinehansen.no

E-mail: christine.hansen@uib.no

Tlf: +47 95808415

DESERT DWELLING (2018-)

er et prosjekt som bruker ørkenen som ramme for å reflektere over landskap, miljø og tid. Prosjektet er et samarbeid mellom Line Anda Dalmar og meg og har blitt til gjennom flere feltstudier hovedsakelig i Death Valley og Joshua Tree. Vi arbeidet prosessuelt, der metoden var å dra ut og oppholde oss så lenge i landskapet at vi fant noe interessant å arbeide med. Hver dag gjorde vi erfaringer som vi bygget videre på neste dag. Arbeidsmåten rettet fokus mot det flytende forholdet mellom prosess, verk og dokumentasjon. Det ble brukt mange ulike teknikker: fotografisk, observasjon, tegning, akvarell, lydopptak, cyanotypi og video. Hver dag tok vi opp lydopptak av samtaler vi hadde.

Fokuset har vært rettet mot ørkenen av flere grunner. Ørkenområder dekker 1/3 av jordkloden, der Antarktis er det største. Det er snakk om sårbare steder og ekstreme habitater som både konkret og metaforisk er knyttet til miljøforandringer. Områdene blir normalt sett på som menneskeligfiendtlige og er tynt befolket. De representerer en stor kontrast til postmoderne bysamfunn som er preges av en strøm av kulturelle tegn. Mens byen synes å være full av mening kan et ørkenlandskap oppleves som meningstomt. Samtidig har ørkenen en stor symbolsk betydning i kulturen. Dette gjelder for eksempel Bibelen og Moses' ørkenvandring, og ikke minst et utvidet kulturelt felt, gjennom litteratur, filmer, kunst og fotografi. Den virtuelle filmen CARNE y ARENA (2017) (Virtually present, Physically invisible) fra 2017 lar betrakteren være med på å krysse grensen mellom Mexico og USA gjennom Sonoran-ørkenen. De siste årene har ørkener både i Mexico og Afrika blitt farlige fluktruter til Vesten.

Feltarbeid i Death Valley, 2018 (foto: Line Anda Dalmar)

Skolebarn i Death Valley, 2018

Black Rock Campground, Joshua Tree, 2018

Tecopa, akvarell, 2018

Stedspesifikk installasjon, Death Valley, 2018

Joshua tre, Cyaontypi, Joshua Tree, 2018

Stedspesifikk installasjon, Solprint, Joshua Tree, 2018

Yuccapalme, Cyanotypi, Joshua Tree, 2018

Stedspesifikk installasjon, Joshua Tree, 2018

Line Anda Dalmar og Christine Hansen, Installasjon, Rom 61, Universitetet i Bergen

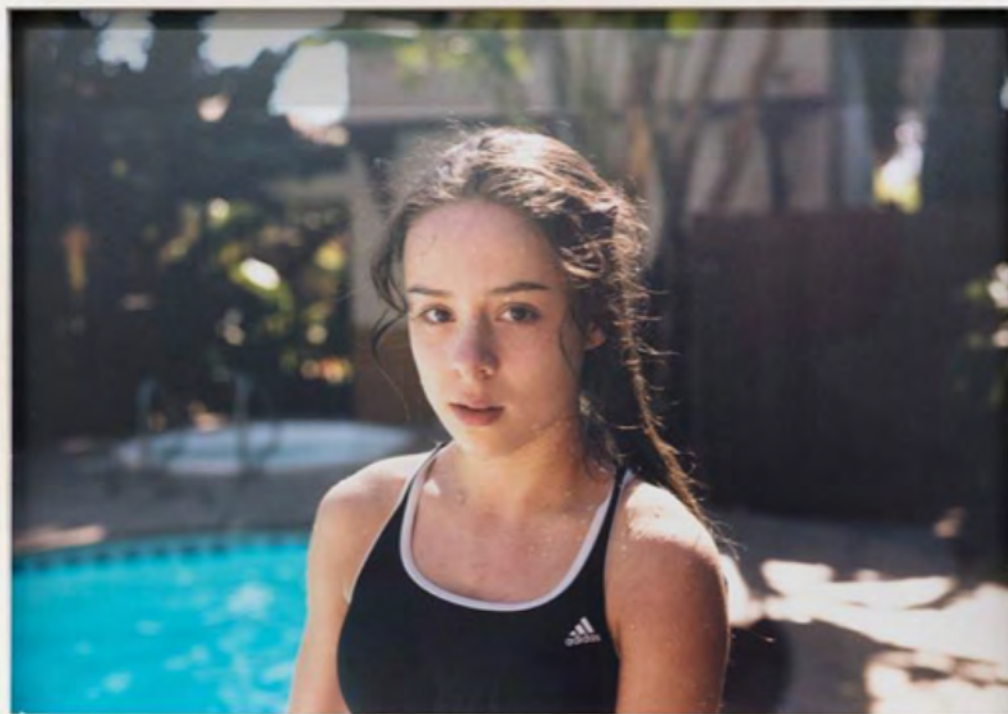
Remembering C (2016)

Serien utforsker spennet mellom den personlige og kollektive historien, mellom turisme og genuin opplevelse. Hvert enkelt fotografi er et forsøk på å oppnå et stille nærvær. Tittelen referer til California, til en nylig reise. C referer også til et navn. Mange av fotografiene er tatt i Big Sur, et område som var viktig for mange forfattere og fotografer på 40 og 50 tallet, blant annet Edward Weston og Imogen Cunningham. Området er nesten vanskelig å fotografere siden det er så vakkert og storslått der, men på grunn av min store interesse for planter, natur har området en stor tiltrekning på meg. Serien ble stilt ut på Vårutstillingen 2017, på galleri Melk i Oslo og ble også vist på Kunstgarasjen i Bergen høsten 2017.

Remembering C, Vårutstillingen, Galleri Melk, 2017

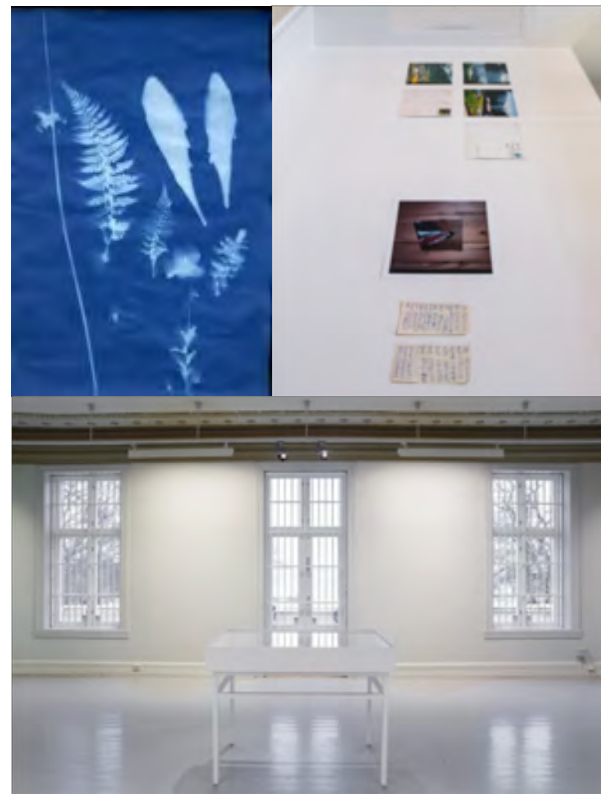
Installasjon, fotografi,
sunprints, akvarell og
objekter, Åpen Dag, Tou
Atelierhus, 2018

Come What May (2015)

Arbeidet tar utgangspunkt i en personlig opplevelse av å erfare Alzheimer i nær familie over mange år. Arbeidet handler både om bearbeidelse og det å huske en mor som gradvis forsvinner. Tittelen på arbeidet er en omskriving av et utsagn som min mor hadde idet hun skjønnte at hun var i ferd med å miste grepet om hverdagslivet. Selv om uttrykket opprinnelig stammer Macbeth forbinder jeg det først og fremst med Moulin Rouge, der den døende Satine synger Come What May. På den tiden da jeg tok bildet var filmen favorittfilmen til min eldste datter. Tittelen er derfor også tittel på hovedarbeidet i prosjektet som er et stort portrett av henne iført sin mormors finkjole fra 70-tallet. Arbeidet er forsøk på å ta for seg de store dramaene som utspiller seg i alle menneskers liv – ofte i det stille. I prosjektet spiller fotografiet en sentral rolle i å fungere både som et medium som bevarer fortiden og som igangsetter av minner. I det omtalte portrettet bringer fotografiet fortid og fremtid sammen i en slags performativ handling. Arbeidet inkluderte også postkort som min mor sendte til min far på 80-tallet, solprinter av ugress og blomster fra min mors forsømte verandakasser og et portrett av henne.

Serien ble vist i en større gruppeutstilling som jeg var kurator for der arbeidene tematiserer demens. Utstillingen var rettet mot et større publikum. De andre kunstnerne som skal deltok var Marie Sjøvold, Bente Geving, Viktor Micka og Laila Kongevold. Gruppeutstillingen Støvkrystaller ble vist på Hå Gamle Prestegard og på Galleri F 15 i Moss i 2015.

Christine Hansen ***Come What May, Støvkrystaller (Crystals of Dust)***, Galleri F15
(Foto Damian Heinisch)

Christine Hansen, Gunnlaug, ***Come What May, Støvkrystaller***, Galleri F15

Bente Geving - Viktor Micka - Laila Kongevold
Marie Sjøvold - Christine Hansen
Kurator Christine Hansen
28. november 2015 - 24. januar 2016

STENKRYSTALLER
en utfylling av demens og luftveier

Figure 1: E. coli culture in a petri dish.

"Utstillingen har en visuell inngang til problematikken der fotografene nærhet til familie, venner og fortid står sentralt. I flere av prosjektene skaper fotomaterialet en bro mellom den som er rammet og de pårørende. Arbeidet tematiserer også minnet, i likhet med vår hukommelse kan fotografar som kunst, om åndsliglykke ha livet. Når vi begynner å glemme blir minnene enda mer opplyst. Det er som om hukommelsen kryptallst seg og hvert minne blir enklart av en større enhet. Fotografet er også en del av utstillingen og utstillingen virker i mange tilfeller, bildeavgifter fra kunstnerens hukommelse. Stevkvattholm undersøker hvordan vi som kommunisere med og minner familielemmer som fortsatt lever, som som har fått sine livetsoppgaver helt forandret."

**FORMIDLING
KUNSTSTYKKE**
Hørings- & Gennemgang 8. januar
19:00-20:00

JUL. PÅ ALBY
Julen på Alby 19. og 20. januar
Kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 10:00-11:00
Søndag 20. januar kl. 13:00-14:00
Egentlig skal Alby afsluttes
med en koncert i Kulturhuset i samarbejde med SØNDAG 20. januar
19:00-20:00

NYT ÅR OG NYE PROJEKTER
19. januar kl. 19:00-20:00

ALVERDIERSTED
Søndag 20. januar kl. 10:00-11:00
13:00-14:00

KUNSTNERSTØRTELSE / LIVE RADIO
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Stor, ydmygende og meget klogt stykke om kunstnerstørelse
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00

FØRBEREG
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00

INDVINDING
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00

SALLER FRI
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00
Søndag 20. januar kl. 19:00-20:00

Velkommen til
utstillingsåpning
lørdag 28. nov
2015 kl. 14.00

Copyright © 2001 by John Wiley & Sons, Inc.

APPENDIX A
Appendix A and Table A.1
Appendix A.1 and Table A.1

MUSIKALISIRAN
by Melinda Barker
Penerbit: Pustaka, 2002, Pp. 100

GRATIS BUSS T/R
OSLO-MOSS

Q: Is anyone else experiencing
TPOP issues?
©2019 Intel Corp. Confidential

© 2002 Blackwell Science Ltd

BENTH GJEVING (f. 1952 Kirkenes) har vært aktiv kunstner siden 80-tallet. Hun har utstilt både nasjonalt og internasjonalt og er representert i De Samiske samlinger, Preussisches Museum, Nordnorsk Kunstmuseum og Oslo- og Fjordane Kunstmuseum. I tillegg er hun innkjøpt av Deutsche Telekom AG og Fotografische Sammlung der Reichsdruckerei. Gjeving arbeider i grøntelandskapet mellom den personlige og den kollektive historien. Hun har offisielt en samisk bakgrunn i sinnet.

www.elsevier.com/locate/jbiotec

Biografi
VIKTOR MICKA B. 1863 Fredrikstad har hovedstad i fotografi fra Kunst- og designhøyskolen i Bergen (1988). Micka var med flere gruppeutstillinger på slutten av 90- og begynnelsen av 2000-tallet. Han hadde en soloutstilling på Bunkert Kunstnerstere 2004. Mickas interesser har alltid vært knyttet til performative og teatreale muligheter i det fotografiske mediet. Han arbeider og konstruerer på Det Norske Teatret.

Early Review: Knowledge of 2014 Market Trends

Stigning
LAILA KONGEVOLD (f. 1970 Stevanger) er uddannet fra Kunsthøgskolen i Bergen og har en omfattende kunstnerisk virksomhed nationalt og internationalt bak sig. Kongevold arbejder i mange ulike tekniske der kontakten er afgørende for uttrykk og materiale. Brudd i kommunikasjon og dekonstruksjon av det ferdigstilte og velkjente er et tilbakevendende tema. Især med nye kunstprosjekt er topplisene gulvskuffer med rønstet av blødsiktet utført i fargestoffet polyuretanmaterialer som arkiverte, med en klatte.

MAJKE SJUVOLD (f. 1982 Åsnes) har siden 2004 jobbet med kamerabasert kunst på tvers av fotografiske sjengre. Sjuvold har publisert flere bøker, blant annet *Midnight Milk* [2015] og *Dark catches light* [2011] på Journal Forlag. I 2011 ble hun tildelt European Photo Exhibition Award og er valgt ut til Norwegian Journal of Photography's Sjuvold har blant annet vært utstilt på Deichmanhallen i Hønsrud, Nilsen Fredssenter i Oslo, Trøa Kunsthall i Åsnes, Fondation Calouste Gulbenkian i Paris, Veien ut i Arles og Fotografisk Center i København.

©2004 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

**PUNKT Ø
GALLERI F 15**

©2004 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

1998

Accountant

Editorial
 Editorial Board
 Editorial Board
 Editorial Board
 Editorial Board

50 milliarder mikrogram

tar utgangspunkt i et uløst mysterium og en glemt mediehendelse fra 1979. For nesten 36 år siden falt det angivelig ned en gigantisk meteoritt i Svanevannet i Flora kommune. Jeg var 10 år den gangen, bodde i Florø og husker fortsatt medieoppstyret rundt denne sensasjonen. Ut i fra størrelsen på hullet i isen antok man at meteoritten veide omkring 50 tonn. Hendelsen ble dekket både av lokale og nasjonale aviser. NRK sendte flere reportere til Svanevannet og det ble laget et innslag som ble sendt på Dagsrevyen med filmopptak både over og under vann. Etter en lang rekke avisoppslag og undersøkelser ble det konkludert med at det som lå på bunnen av vannet neppe var en gjenstand fra verdensrommet.

50 milliarder mikrogram forsøker ikke å løse gåten fra 1979. Ved hjelp av poetiske og stedspesifikke strategier forsøker jeg å materialisere hendelsen for betrakteren. Utstillingen består av fotografier og cyanotypier laget på stedet av vann, vegetasjon og steiner i og rundt Svanevannet. I tillegg inneholder installasjonen NRKs lydopptak fra 1979. I et av bildene, På stedet, befinner kunstneren seg ute i vannet ved siden av bøyn der meteoritten falt ned. Arbeidet springer ut av et sterkt minne om barndommens undring over universet og naturen - der 50 tonn bare kunne forsvinne ut i løse lufta. Prosjektet handler ikke bare om meteorittens forsvinning, det tematiserer også tap av hukommelse. En mediebegivenhet på denne størrelsen ville i dag etterlatt seg utallige spor i den digitale hukommelsen. 50 milliarder mikrogram handler derfor også dagens mediesituasjon. På slutten av 70-tallet, da det ennå ikke eksisterte noe finmasket cybernett, kunne en sensasjon rett og slett forsvinne spurløst i dypet av Svanevannet.

I artikkelen 50 Billion Microgram. In the Search of the Aftermath of an Event (som er under review hos JAR Journal for Artistic Research) diskuterer jeg metodiske aspekter ved dette arbeidet.

Christine Hansen, Svanevannet, 2014

Christine Hansen, På Stedet, ***50 Milliarder mikrogram***, 2015

Kamerablomster, Cyanotypier, 2014

Studio 17, Lydinnstallasjon med Tandberghøytalere (produsert i 1978)

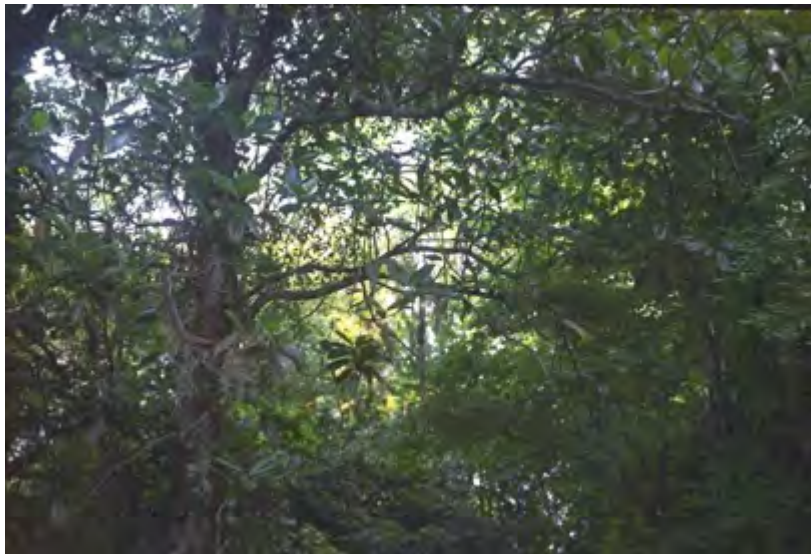

Christine Hansen ***50 Milliarder mikrogram***, 2015, Studio 17

Reiseruter (2006–2013)

Arbeidet består av farge og sort-hvitt fotografier, visuelt materiale knyttet til reising og notatbøker. Sentralt i prosjektet står min bakgrunn både som akademiker og kunstner. I tidsrommet dette arbeidet ble til holdt jeg samtidig på med en avhandling som diskuterte fotografiets status som kunst og forskjellige syn på landskap. Mens det dokumentariske har vært svært viktig i mange av mine andre prosjekter er det tonet ned i *Itineraries*. Selv om det refererer til konkrete steder som jeg har besøkt, på ferie, residencyer og konferanser, og notatbøkene er *mine*, presenterer arbeidet et drømmeaktig og nesten filmatisk blikk. Mange av fotografiene viser landskaper.

Helt siden 1500-tallet har landskapsbilder blitt assosiert med reiser. Fra og med midten av 1800-tallet blir reiser dokumentert fotografisk, ofte i stor skala. De tidlige ekspedisjonsfotografene transporterte store og upraktiske kameraer ut i feltet, der de både fotograferte og fremkalte bilder på stedet. Mine reiser er selvsagt ikke ekspedisjonsreiser i en slik forstand. De kan heller bli beskrevet som forflytninger der det personlige og private fokuset hele tiden krysser spor og overlapper hverandre. Notatbøkene inkludert i arbeidet tematiserer skriving som en måte å fastholde øyeblikket, slik fotografiet også kan gjøre det. I notatbøkene blir også abstrakte ideer uttrykt i en mer direkte form. Bøkene plasserer også fotografiene i forhold til diskusjoner som har omsluttet kunstoffotografiet helt siden begynnelsen. Prosjektet har vært presentert i foredraget *Hva vil det si å arbeide fotografisk?* (2009) holdt på Stavanger Kunstmuseum og Bergen Kunstmuseum. I tillegg har deler av arbeidet vært vist på Prosjektrom Nordmann (2014).

How do you put human consciousness into a photograph? Moleskin notebook, 2007

Christine Hansen *Itineraries, 2007-2013* C-print and notebooks

Christine Hansen Death Valley, California, 2013 *Itineraries, 2007-2013*

Heaps and Constructions (2012)

Arbeidet er fra en byggeplass på Tasta i Stavanger. Innenfor et begrenset område har det i flere år foregått en omfattende utbygging og endring av landskapet. I løpet av relativt kort tid har området gått fra å være et no-man's-land til å bli en gigantisk byggeplass for nye leiligheter og et shoppingssenter.

I sin tidlige fase bestod stedet av midlertidige hauger av sand og stein. Observert fra det rette perspektivet så området ut som et ugjestmildt steinlandskap. Utgangspunktet for prosjektet var både en daglig observasjon av stedet siden det befinner seg rett ved der jeg bor. Interessen i alle haugene hadde også en referanse til 60-tallet og datidens interesse i midlertidige hauger (feks Robert Smithson). Arbeidet undersøker det estisk-politiske potensialet til slike steder. I tillegg til å være områder med en type materialitet og dynamikk som interesserer meg ser jeg også arbeidet i forhold til landskapsdiskusjoner i Stavangerområdet. Dette er et område som på den ene siden har et ansvar for å bevare så mye jordbruksareal som mulig, samtidig som at oljeindustrien hele tiden utøver et press på boligmarkedet.

I dette prosjektet spiller fotografiet en sentral rolle i å bevare disse flyktige stedene for ettertiden. Arbeidet har vært stilt ut på Rogaland Kunstsenter i 2012

LEVERANSE BYGGEPLASS

RINGSALAND
ENTREPRENDR AS

Familigrafier (2006)

Serien består av fargefotografier av interiører, landskap, hager og mennesker fotografert i Norge, Sverige, Italia, Spania og USA. Alle bildene har en relasjon til min familie, og som i et familiealbum blir fotografiene, til tross for deres ulikhet, holdt sammen av *en* persons synspunkt. I likhet med mine tidligere prosjekter *Norske Galehus*(2000) og *Himmelrike*(2003) blir vi konfrontert med en sammenkobling av et distansert fotografisk blikk og et emosjonelt tema.

Familiegrafier tematiserer på hvilken måte vi uunngåelig er utestengt fra den nære familiekonteksten som disse fotografiene har blitt til i. Dette har også en parallell til det å se på ukjentes private familiebilder der det ofte vanskelig å se forbi bildenes overflate. Men dette betyr ikke at bildene ikke kommuniserer. Som jeg sier i publikasjonen *Familiegrafier*:

Jeg vedgår at de som ikke kjenner til de konkrete stedene og menneskene slik jeg kjenner dem, i en forstand vil befinne seg på utsiden av den verdenen jeg står i og kjenner så godt. Men denne utsiden er ikke absolutt, disse topografiene kan også betraktes fra andre ståsteder.

Til tross for det private utgangspunktet er derfor bildenes evne til å visualisere det kollektive og til å gi assosiasjoner til egne familiebilder det som blir seriens tyngdepunkt. Serien har vært utstilt på Sogn og Fjordane Kunstmuseum og Akershus Kunstnersenter 2006. *Familiegrafier* ble omtalt i *Norsk Fotohistorie*, Samlaget 2007. Et av bildene ble utstilt på Preus Museum i forbindelse med utstillingen *Norsk Fotohistorie* 2007, og bilder fra serien har også vært utstilt på Utenriksdepartementets internasjonale websider i 2005-2006. I 2014 ble *Familien Wittusen/Paulinetti, 2004* stilt ut på Grunnlovsutstillingen Hvem eier historien? på Stavanger Kunstmuseum.

familiografier

CHRISTINE HANSEN

FAMILY TOPOGRAPHIES

Some time ago I started reflecting on places connected to my family: my uncle's holidayhouse garden, my mother's house. Further, I thought about places I have stayed where my children's great-grandmother grew up, and about the place where my father worked until he died. It struck me that these places could form a vintage point for an art project. In prelude to this project I examined my family's photo albums searching for the places to photograph: places that were already about as pictures in my memory.

Soon I came to realize that these places didn't take up so much space in the albums as I had expected beforehand. They mainly contained photographs of people: pictures of my grandparents, of my parents and their friends, siblings, cousins, aunts, uncles and friends, and later my own family in different surroundings and social situations. Although I knew these pictures very well, I was now struck by their conformity. Most of the photographs were shot with the same distance to the object, and the albums seemed to contain an endless number of faces and social situations. In this context it was tempting to see their repetitive mounting as an expression of visual mothers and incapacity to communicate. It was as if all the pictures said the same.

This experience may illuminate why family photography has got what we call a bad reputation. Often family photography is perceived as trivial and conventional—exactly because of their seeming repetitiveness as far as their aesthetic expression is concerned. But at the same time these are the pictures we are

most afraid of losing. Paradoxically, therefore, family pictures are considered as authentic and expressive then conventionally unattracting.

This again between boredom and deep fascination is, I will argue, something which characterizes our encounter with the genre of family photography. What is interesting is that this contradictory experience both underlines and can be a parallel to our encounter with several other phenomena. I will try to explain this. When we look at family photographs they are usually an integral part of our life and therefore an element of a world that is well known to us. When we look at the pictures we can gain immediate access to the complex reality into which they are woven. It is not only what the photograph represents that is important, just as important is their ability to expose what is outside the picture. This phenomenon is striking when we look at family pictures, I would claim, and it explains why photographs from vacations, parties and of visiting people in specific contexts are able to arouse painful memories. Confronted with other people's family pictures we often feel quite the opposite: it is difficult to see behind the photograph's surface. We do not know, at least not in detail, the world the picture is issued from. If we try to explain why other people's family pictures can be so boring, we often say that it is the pictures' trivial style that makes this confrontation so tedious. And we perhaps say that if the theme had been expressed in a more attractive way we could have showed more interest in the content of the picture. But is it really so? Is this experience unique and

Home Bello World RI, October 2004

Bellende RI, October 2005

Hotel Aqua Marina #1, Patalavaca, 2002

Vest Isolerglass, Florø, 2002

Familien Paolinetti/Wittusen, Patalavaca, 2004

Alvøen Hovedgård, Bergen 2006

Himmelrike (2003)

En serie fotografier fra flyplasser i Norge, USA og Tyskland. Noe av det som fascinerer med flyplasser er disse stedenes ambivalens: de er moderne oversiktlige steder som vi forbinder med ferie, store begivenheter og dagligdagse reiser. Samtidig vet vi at flyplasser også er åsted for katastrofer og flykapringer. Det spesielle i dette prosjektet er vektleggingen av flyplassens forhold til det landskapet eller topografien den befinner seg i. Derfor er det ikke kun avgangshall og fly som er viktige, like viktig er flyplassens *randsoner*: ulendte naturområder, steder som parkeringsanlegg og rundkjøringer. Områder som en kanskje ikke en gang forbinder med flyplassen, eller som man som reisende sjelden reflekter over at finnes.

Per Kvist skriver om fotografiene i innledningen til publikasjonen "Himmerike":

Flyplassene fremstår ikke som frontalt dominerende, men heller som randfenomener, som noe som er observert fra en annen, fra en ukjent vinkel. Det er ikke flyplassene med deres tradisjonelle aura av reisens eksotisme, av modernitet og fremskritt vi blir presentert for, men heller et sted hvis aura er blitt gjort usikker.

Prosjektet ble utgitt i Kunsthøyskolen i Bergens publikasjonsserie i 2003. Serien har også vært vist i Tromsø Kunstforening i 2004 og i Harstad kunstforening i 2005. 4 bilder ble innkjøpt av Norsk Kulturråd i 2004. Et av bildene fra serien ble vist på Utenriksdepartements internasjonale websider som en del av en nettutstilling som ble kuratert av Jonas Ekeberg ved Preus Museum.

himmelrike christine hansen k:)

nær himmelen CATO WITTUSEN

4

Flyplasser eller lufthavner er for mange innskrutt og økonomisk velstand. Flyselskaper og menneskelig habitatfrihet. Mye av den gamle fart er i dag forsvunnet, etter flere tiår. Likevel fortsetter flyplasser å begeistre oss. Flyplassen er fremstilt med ekstravagante

En form for desavuering av det hverdagslige plassenomenet. En rekke yrker og fag er myteomspunne. Flygeren og flyvertinnen nyter en anseelse uten sidestykke innenfor som fenomen lar seg aldri helt trivialisere for oss. Selv den mest blaserte og reisevante følger av den snikende trusselen om en nedflyplassens overflate. Kanskje trenger vi ikke det ønsket om transhverdagslighet kan somheten som pågår der finner vi økonomi. Skip eksploderer, springer lekk, synker, kolliderer som en kraft. I kontrast til dette oppmuntrer til at flyplasssjefen i Los Angeles må tenke velt

For mange er flyplasser omgitt av en kontroll og suverenitet. Flyplasser er subvender seg til oss enten vi befinner oss i avstand. Det er noe uhyggelig og foru prosedyrer fra innsjekking og helt frem

Folk var på vei fra det ene stedet til det andre, alle med sitt formål. Jeg visste ikke hvem de var, og de visste ikke hvem jeg var. Jeg trakk pusten dypt og fortsatte å se på ansiktene til folk, uten en tanke i hodet. (...)Jeg var fremdeles forvillet i en labyrinth, ute av stand til å løse det enkleste problem.

Haruki Murakami, Trekkoppfuglen.

Ansikter, Manhattan 2001/2018 (under arbeid)

Prosjektet er en serie sort-hvitt-bilder tatt på Manhattan i tiden før 11. september. Gjennom et helt år gikk jeg planlagte ruter og fotograferte mennesker med en telelinse. Det ble til slutt et stort arkiv av bilder, der ingen av dem har vært stilt ut før. I utgangspunktet var det et slags konseptuelt prosjekt. Etter som tiden har gått har bildene endret karakter. Det er nettopp denne endringen som gjør at jeg nå har begynt å arbeide med dem igjen. For meg har fotografiene blitt et slags tidsbilde, tatt fra en slags før-tilstand. Jeg har blitt mer og mer glad i bildenes enkelhet, hvordan klær, gester og ansiktsuttrykk kommuniserer sitt eget språk. Menneskene befinner seg i det offentlige rom og forholder seg til dette rommets uuttalte regler. Samtidig er de ikke klar over at de blir observert. Kameraet fanger derfor også noe privat. Denne dobbeltheten gjør at deres ansiktsuttrykk, blikk og gester oppleves som ugjennomtrengelige.

Jeg har nå begynt å arbeide på en spekulativ tekst som skal følge arbeidene som reflekterer over tiden som har gått siden denne før-tilstanden, ansikter og sted.

Norske Galehus (2000)

En serie som består av 19 fargefotografier av psykiatriske sykehus/institusjoner i Sør-Norge. Prosjektet er laget i en slags arkivlogikk, der variasjonene mellom husene fremstår som morfologiske forskjeller og *familielikheter*. Det bildeserien kanskje først og fremst viser er at bygningene har mye felles med andre offentlige bygninger som skoler, sykehus og gamlehjem. Tittelen gjør imidlertid at vi endrer innstilling til dem, og husene får med andre ord en bestemt *atmosfære*. Tittelen peker også på de folkelige forestillingene om husenes historier og deres rolle som nasjonale mediehendelser.

Prosjektet ble stilt ut i sin helhet på Høstutstillingen 2000 og ble innkjøpt av Kulturrådet samme år. Bildene har vært vist på G.U.N. under Oslo Open 2000 og på 6. Internationale Fototage Herten, 2001. De har også blitt vist på utstillingen tilknyttet helsevesenets 400- årsjubileum i 2003.

Doris Frohnapfel kurator for *Junge norwegische Fotografi*, 6. Internatinala Fototage Herten, 2001 om arbeidene:

Christine Hansen har undersøkt historien til galehusene i Norge. Dokumentasjonen av bygningene, som når det gjelder typer knapt kunne vært mer omfangsrik, -kurhus, -slott, -anonymt moderne, -fengsel, - forbindes ved den samme bruk, - oppbevaring av de "gale". Denne bruken står i kontrast til bygningen, som vi ganske sikkert kunne tilskrive andre historier om en ikke kjente til dens innhold.

(hentet fra katalogen til 6. Internationale Fototage Herten)

Christine Hansen *Norske Galehus*, 2000

Norske Galehus, Bergen Kunstmuseum (KODE), 2000

Kuratoriske arbeider og utstillinger

2012 - 2016

SAKTE BILDER – samtidsfoto // 26. mai – 11. september 2016

(tekst hentet fra Lillehammer Kunstmuseums webside)

I de senere år har vi kunnet observere en stadig økende interesse for håndverk, tradisjon og objektets materielle kvaliteter, også innen kunstfotografiet. Tendensen forklares oftest med at trykket fra den digitale billedflommen, den nærmest altomfattende digitaliseringen, har skapt et behov for noe som er håndgripelig og konkret. Utstillingen gir et bilde av norsk kunstfotografi i en tid der det digitale bildets flyktighet dominerer.

Kunstnerne i utstillingen fornyer på ulike vis ideen om det spesifikt fotografiske. Med ulike virkemidler skaper de forsinkelser i erfaringen av bildet, slik at det oppstår en stillhet og et rom for refleksjon. Utstillingen handler om tid, ikke forstått som gjengivelse av frosset bevegelse eller tidens gang gitt et symbolsk uttrykk, men om den involverte tid: forarbeidet, etterarbeidet og den tiden det tar for betrakteren å erfare bildets betydningslag.

Eksisterer det en vesensforskjell mellom det digitale og det analoge bildet? Utstillingen har som mål å nyansere disse spørsmålene med utgangspunkt i arbeider som er laget i løpet av de siste 10 årene. Arbeidene i Sakte bilder fremviser ulike metoder som er med å skape forsinkelser, betydningslag og rom for refleksjon – som både tematiserer den fotografiske prosessen og betrakterens møte med disse.

Signe Marie Andersen, Bjarne Bare, Margareta Bergman, Øystein Dahlstrøm, Ingrid Eggen, Behzad Farazollahi, Else Marie Hagen, Toril Johannessen, Eline Mugaas, Sandra Vaka Olsen, Linn Pedersen, Ola Rindal, Vilde Salhus Røed, Stein Rønning, Tom Sandberg, Marthe Elise Stramrud, Morten Torgersrud og Marte Aas.

S. L. O. W. P I C T U R E S / C O N T E M P O R A R Y P H O T O G R A P H Y

[illegible]

As shown in Fig. 1, the same situation can be properly described by means of a relatively complex set of differential equations, which can be solved numerically. The same set of equations can be used to describe the case of a single electron, but the numerical calculations are simpler. In this paper, we follow the more exact but more complex set of equations. Our numerical calculations indicate that the electron is getting a considerable part of the energy when it interacts with the ionosphere. The energy transfer is also found to be significant in the lower ionosphere when the ionospheric plasma is disturbed. This may be due to the fact that the ionosphere is a plasma medium.

[illegible]

Tom Sandberg

Eline Mugaas

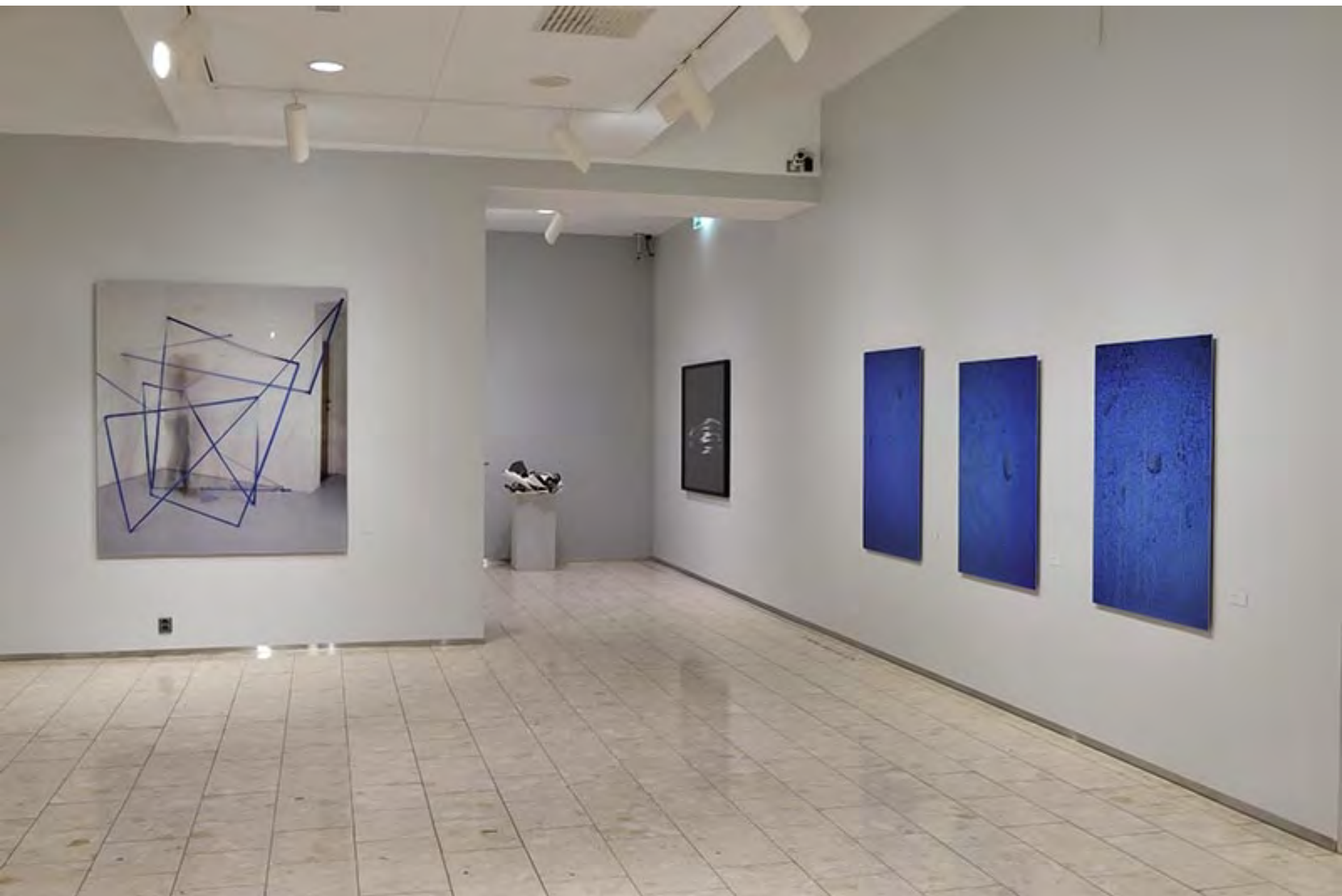
Margareta Bergman

Linn Pedersen

Stein Rønning

Else Marie Hagen, Sandra Vaka Olsen, (Vilde Salhus Røed og Bezhad Farazollahi (i bakgrunnen))

Behad Farazollahi og Marte Aas

Sandra Vaka Olsen og Morten Torgersrud

Else Marie Hagen og Torill Johannessen

STØVKRYSTALLER - en utstilling om demens og Alzheimer

28. november 2015 - 24. januar 2016

(Tekst fra Galleri F 15 sine websider)

Utstillingen presenterer fem kamerabaserte prosjekter av Bente Geving, Viktor Micka, Laila Kongevold, Marie Sjøvold og Christine Hansen. Med utgangspunkt i egne erfaringer undersøker de tematikk knyttet til demens og Alzheimer. *Støvkrystaller* er den første gruppeutstillingen i Norge som tar for seg dette viktige temaet. Demens er fortsatt tabuisert. Sykdommen kjennetegnes ved tap av hukommelse, vansker med å gjennomføre daglige gjøremål og ved at de relasjonelle båndene til venner og familie langsomt tæres bort.

«Utstillingen har en visuell inngang til problematikken der fotografiets nærhet til familie, minne og fortid står sentralt. I flere av prosjektene skaper fotomediet en bro mellom den som er rammet og de pårørende. Arbeidene tematiserer også minnetap. I likhet med vår hukommelse kan fotografier kun vise oss bruddstykker fra livet. Når vi begynner å glemme blir minnene enda mer oppstykket. Det er som om hukommelsen krystalliserer seg og hvert minne blir omsluttet av en større avstand. Fotografiet er også en bit av virkeligheten og utstillingen viser i mange tilfeller bildefragmenter fra kunstneres hukommelse. *Støvkrystaller* undersøker hvordan vi kan kommunisere med og minnes familiemedlemmer som fortsatt lever, men som har fått sine livsbetingelser helt forandret.»

Live-radio med Søsja Jørgensen og Yngvild Færvik i utstillingen (podcast)

<https://soundcloud.com/faer-y-j-rghensen/live-radio-f15mix>

STØVKRYSTALLER

en utstilling om demens og Alzheimer

Bente Geving
Viktor Micka
Laila Kongevold
Marie Sjøvold
Christine Hansen

Kurator Christine Hansen

Marie Sjøvold og Christine Hansen (foto: Damian Heinisch)

Marie Sjøvold og Laila Kongevold (foto: Damian Heinisch)

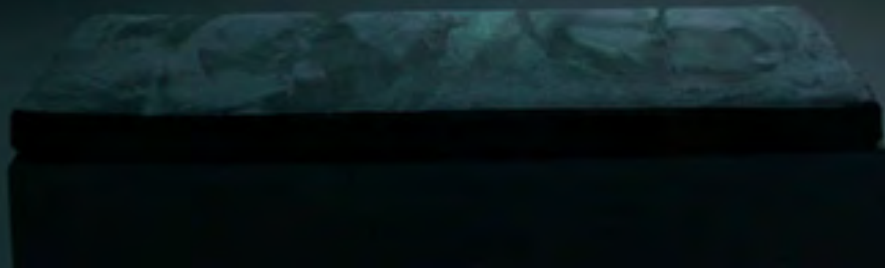
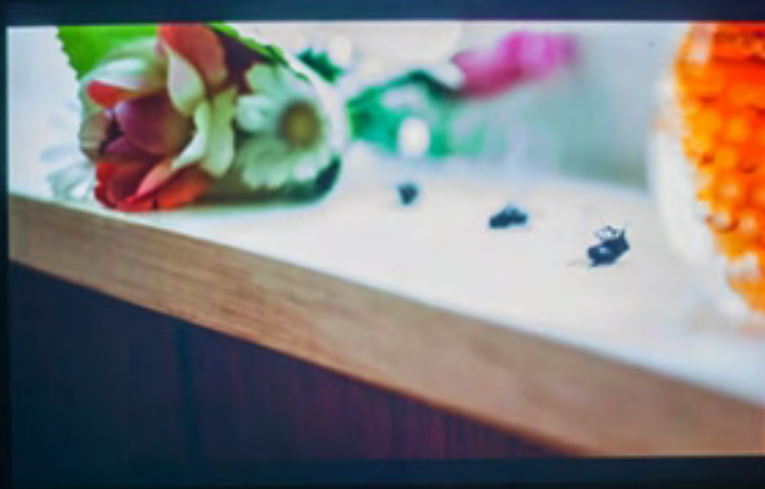
Christine Hansen (foto: Damian Heinisch)

Ringen, Bente Geving, 2015

Utsikt, Viktor Micka (foto: Damian Heinisch)

Marie Sjøvold (foto: Damian Heinisch)

NORSK LANDSKAP 1987, 2012, Fra 23.09 Til 06.01

(tekst hentet fra Preus Museums webside)

”Vi visste at det fantes et Norge mellom fossene, fjordene og midnattssola – et Norge som aldri blir prospektkort eller kalender og som aldri blir avslutningsbilde i NRK. Det er landskaper som kan virke betydningsløse og anonyme, men de har også en skjønnhet” Fra prosjektbeskrivelsen i 1987

I 2012 var det 25 år siden fotografene Per Berntsen, Jens Hauge, Johan Sandborg og Siggen Stinessen dro på en 18 dagers tur i Norge for å fotografere det norske landskapet. Kvartetten reiste med et 8x10” kamera som de opererte i fellesskap. I løpet av turen tok de 134 bilder. 44 fotografier ble valgt ut til den endelige utstillingen som ble vist på Henie Onstad Kunstsenter samme år.

Bakgrunnen for prosjektet var en felles kritisk holdning til det dominerende synet på hvordan det norske landskapet ble skildret, og derfor et ønske om å redefinere landskapet:

Nesten hele utstillingen ble i 2000 overført til Preus museum for bevaring. Prosjektet står i en tradisjon man har kalt ”New Topographics” etter utstillingen av samme navn som museet var så heldig å vise en rekonstruksjon av i fjor. Det unike prosjektet har også Christine Hansen avsluttet en doktoravhandling om ved Universitetet i Bergen i februar i år. Det er derfor på sin plass å vise utstillingen 25 år etter den opprinnelig ble vist.

”Fotografene bak NL1987 hadde først og fremst estetiske grunner for å fotografere endringene i landskapet. Akkurat dette gjør NL1987 fortsatt til et provoserende og radikalt prosjekt kanskje spesielt utenfor kunstfeltet. Har vi egentlig tatt innover oss endringene som har skjedd og som skjer i landskapet?

Kontroversene rundt installasjonen av høyspentmaster i Hardanger viser at svært mange tror at landet vårt fortsatt ser ut som i nasjonalromantikkens epoke. Utbyggingen av Hardanger har blitt fremstilt som inngrep i uberørt hardangernatur, til tross for at dette området har vært tungt industrialisert siden begynnelsen av 1900-tallet. Det nasjonale landskapet består for mange fortsatt av fjorder, fjell og fosser. At ”det norske” landskapet er grått, kjedelig og beskjedent er de færreste enige i. NL1987 viser oss at det er det også.”

Christine Hansen, fra katalogartikkel

NORSK LANDSKAP 1987

I år er det 25 år siden fotografene Per Berntsen, Jens Hauge, Johan Sandberg og Sjøgen Sjønessen dro på en 18 dagers tur i Norge for å fotografere det norske landskapet. Kvartetten reiste med et 8 x 10" kamera som de opererte i fellesskap. I løpet av turen tok de 134 bilder. 44 fotografier ble valgt ut til den endelige utstillingen som ble vist på Henna Orstad Kunstsenter samme år.

Bakgrunnen for prosjektet var en felles kritisk holdning til det dominerende synet på hvordan det norske landskapet ble skildret, og derfor et ønske om å redefinere landskapet.

"Vi ville at det fantes et Norge mellom fossene, fjordene og midnattssola - et Norge som aldri blir prospektkort eller kalender og som aldri blir anslutningsbilde i bokk. Det er landskaper som kan virke betydningsløse og anonyme, men de har også en skjønnhet," står det i prosjektbeskrivelsen fra den gangen.

"Det nasjonale landskapet består for mange fortsatt av fjorder, fjell og fosser. At 'det norske' landskapet er grått, kjedelig og beskjedent er de færreste enige i. Norsk Landskap 1987 viser oss at det er det også."

Christine Hansen, fra katalogerisikullen

NORSK LANDSKAP 1987